

М. Петковъ

Малкиятъ самоедъ

Въ единъ северенъ градъ довели въ училището едно момче. То било 10 годишно, но по ръстъ изглеждало на шестъ годишно. То било малъкъ самоедъ. Облѣчено било въ две шуби, ушити отъ еленови кожи: долната — която била съ космитѣ

Малко самоедче

до тѣлото — му служела за риза, а другата — съ космитѣ навънъ, сжщо както е на елена, му била сжщинската шуба. На главата си имало коженъ капишонъ, който му служелъ за шапка; на краката си ималъ сжщо кожени обуца, зашити за другитѣ му дрехи.

Въ това облѣкло той приличалъ на дебелъ пънъ, пѣхнатъ въ коженъ чувалъ; само откритото му лице показвало, че това е живо сжщество. Момчето било диво и толкова мѣлчаливо, че цѣли три

дни учителтъ и другаритѣ му едва могли да научатъ какъ се казва. Името му било Стефанъ Тенеко, сир. Стефанъ Лисичето. Второто му име било езическо, самоедско, но момчето си го много обичало и съ удоволствие се обаждало, когато го викали така.

То се учудвало на всичко, което виждало въ училището и отъ всичко се страхувало: кждето го изправятъ — стои тамъ, кждето му кажатъ да седне — сѣда и само не се мръдва отъ тамъ, нито пѣкъ